

Sygn. akt I UK 417/11

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania R. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 marca 2012 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 18 maja 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 18 maja 2011 r. oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 września 2010 r., którym oddalono odwołanie R. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ponownie ustalającej wysokość emerytury i wznowiającej wypłatę świadczenia od 1 czerwca 2010 r., czyli od miesiąca złożenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury.

Ubezpieczona wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych, co polegało na nieprawidłowym uznaniu, że wypłata emerytury zawieszona na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych następuje od miesiąca złożenia wniosku a nie od momentu ustania ustawowej przyczyny zawieszenia prawa do wypłaty świadczenia, wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez przyznanie ubezpieczonej prawa do wypłaty emerytury od 8 stycznia 2009 r. do czerwca 2010 r.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z tego powodu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi.

W skardze kasacyjnej złożonej przez ubezpieczoną znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sformułowanego jako pytanie o to, „czy zasada wyrażona w art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych znajduje zastosowanie również do zasad wypłaty zawieszonyj emerytury w trybie art. 45 ust. 1 ustawy o emeryturach kapitałowych, która to normę należy traktować jako *lex specialis* wobec prawa ogólnego określonego w rozdziale 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”.

Powołanie się na przesłankę „przedsądu” wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania zagadnienia prawnego oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Pytanie postawione przez skarżącą takiego problemu zaś nie zawiera. Zgodnie z art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.; dalej jako: ustawa emerytalna), który obowiązywał do 7 stycznia 2009 r., prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Przepis ten został uchylony z dniem 8 stycznia 2009 r. przez art. 37 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz.U. Nr 228, poz. 1507 ze zm.). Z art. 45 ust. 1 tej ustawy wynika przy tym, że wypłaty emerytury, do której prawo zostało zawieszone na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, dokonuje się na wniosek osoby zainteresowanej. Przepis ten, określając jedynie, że wypłata emerytury uprzednio zawieszanej następuje na wniosek ubezpieczonego a nie z urzędu, nie modyfikuje w żaden sposób wynikających z ustawy emerytalnej zasad wypłaty wstrzymanych świadczeń. Zgodnie zaś z art. 135 ust. 1 ustawy emerytalnej, w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z wyjątkiem określonym w ust. 2, który dotyczy wyłącznie przypadku niedoręczenia świadczeń z przyczyn niezależnych od organu rentowego. W tym stanie rzeczy pytanie przedstawione przez skarżącą nie może świadczyć o tym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., bo nie nasuwa wątpliwości w stopniu wymaganym przez tę przesłankę „przedsądu”.

Skarżąca nie zdołała zatem przekonać o potrzebie rozpoznania jej skargi, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.